

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Cur Deus, maris Dominus, quosdam sinat temepestatibus jactari?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

dore confusis, qui ex infelici comitatu restabant, atq; ab tanta rerum indignitate auertentibus oculos. tum verò, casta matrona tristior omni morte lux visa, defodit arenis è vestigio se se: qua supereminet, soluto raptim fusòq; obtegit crine. mox ad Andream, paucòsq; superstites, voce suprema: vos quidem, inquit, duci vestro fidem egregiam prestistis, optimi viri. nil ultra opus est. ite, vobisque ipsi tandem aliquando consulite. ac, si quem patris olim finibus reddi contingat, renuntiate, quò loci mea me maritumque delicta perduxerint. Mœstum inde silentium immobilis tenuit. Cara tantum intuenti pignora, iuges rini lachrymarum denso cum gemitu profluebant. Sosa item altus mœror ac dolor vocem incluserat. cumque de fixo in terram obrutu, aliquandiu attonito, ac stupenti similis adstisset, paterna demum exstimulante cura, proximam in siluam querendo qualicumq; nutrimento secedit. inde regressus, Eleonoram triduo ieiunio sietuque panem consumptam, è filiis alterum prorsus extinctum offendit, eumq; suis ipse manibus terra mandauit. Postridie eodem pabulandi functus officio coniugem vna cum filio exanimem reperit, & lamentabili circumuociferatione complorantes ancillas. Hisce confestim summotis, in dextram jacentis manum aliquandiu reclinato capite incubuit: dein, isdem adiuuantibus ancillis, cadauer utrumque sepelyt, nihil unquam effatus. Postremò se se iterum abdit in siluas. ibi laniatum à feris putant. nunquam deinde comparuit. Hunc exitum, inter paucas miseranda Sosa peregrinatio terra marique sortita, cum saculi huius tertius & quinquagesimus ageretur annus. reliqui ad centum, fœdo agmine, rerum omnium inopes, diu errabundi, varijs casibus ad sex & viginti redactò numero, cum pro captiuis haberentur, deniq; ab nauiculario Lusitano, qui eboris mercandi causa, regionem eam a Mosambico petierat, sesteriis in capita quaternis redempti. in ijs Pantaleon fuit, qui ante hoc biennium, exacta iam etate, vtrum praualeus viribus, Olisipone subito nervorum stupore apoplecticus obiit. Caterum tanta Sosa calamitas longè latèque vulgata misericordiam hominum ciuit: cupiditatem & audaciam non imminuit. Hæc Petrus Maffæus.

III.

Talia, cum omni familia sua, Sosa Emmanuel, terris jaclatum & alto, pertulit. Ex quibus æstimare licet, diuinam potentiam, dominium, æquitatem, prouidentiam. Quid enim ille vndipotens Neptunus, cuius jura vel Æolus ausus est violare? quem Iuno de-

cepit

cepit? contra cuius voluntatem procella extitit, cui tanta ira, tamque vehementi oratione opus fuit, ad fluctus & ventos compescendos? quid potentia fingitur obtinuisse? Vno verbo Christus imperavit ventis & mari, & facta est tranquillitas magna. Sine veri DEI nutu, nulli ebulliunt fluctus, nulla maria vel tumescunt, vel quiescunt. Ille vocat aquas maris, & effundit eas super faciem terra: Dominus nomen est eius. Hinc nemo conquiri potest. Equum est, quod cum re sua facit. Si causa alia deessent omnes, dominium solum sufficeret. Quis sceleris arguit videns aquam effundi ab eo, qui hausit, & haurire denuo potest? Si non modo seruum hoc crimine non arguis, sed ne illud quidem communi vituperatione reprehendis, quod creaturam DEI inutiliter perdat, cur ipsum aquarum Dominum vis in jus citare, si commouet maria, in qua summam habet potestatem? Quanquam multas praeterea habet causas. 1. Putrescerent aquae, si non commouerentur. Turbatio illis, est purgatio. 2. Sine ventis naues testudineo gradu procederent, vel omnino starent. Venti autem fluctus eient. Qui ergo optat ventos, patiatur fluctus. 3. Crudelissima gens est nautarum, & cum nauali turba, faex plerumque vltima hominum confluit, ad naues, quas velut sentina grauat. Neque ipsi saepe vectores primarij ac nauium domini vitijs suis carent. Alij ludis absorbentur, alij ganeis, seu scortis. Alios Erisichthonia auri fames & auaritia insatiabilis impellit ad nauigandum. Quosdam homicidij, aut grauioris facinoris conscientia in naualem fugam conijcit. Hi omnes magnam partem rerum diuinarum obliuio, periculis admonentur, vt opem caelestem implorent. Qua de causa vulgare illud circumfertur: *Qui nescit orare, vadat ad mare.* Quod vel Ethnici fecerunt, quanquam in eo decepti, quod Castores & Polluces, & Tritones, & nescio quas ligneas Nereides & Glaucos in auxiliu vocarent. Quam rem S. Spiritus stultitiae conuincit, dum ait: *Alius nauigare cogitans, & per feros fluctus iter facere incipiens, ligno portante se, fragilium lignum innocat.* Melius fecerunt, melioremque DEVM inuocarunt illi nautae, qui in media tempestate clamauerunt ad Dominu, & immolauerunt hostias Domino, & vota vouerunt. Quos recte plurimi pieque, & saepe salubriter imitantur, qui naui & sibi a naufragio metuentes, varia vota, si dis-

Matth. 8. 26.

Amos. 5. 8.

Sap. 14. 11

Ion. 1. 14.

R. 2. crimen.

crimen euadant, Deo faciunt. Et alij quidem peregrinationum, ad hunc vel illum Diuum, alij autem ieiuniorum, certis diebus, tolerandorum; alij elemosynarum in egenos erogandarum; alij aedificandorum templorum; alij perpetuae castitatis; alij etiam religionis ingrediendae. Ob hos tales effectus, an non viles censendae sint maris tempestates? Multorum contumaciam fregit naufragij metus. 4. Multos merfit mare, sed nocentes. 5. Quod si & innocentes talibus procellis inuoluuntur, compendium mortis habent & doloris. Minor est cruciatus vndis absumi, quam flammis. 6. Quem non curiositas nauibus auheret in insulas Fortunatas, aliasque nouas terras; quem non cupiditas habendi alliceret, si nauigantes non periclitarentur? 7. Quae gloria fuisset Danao Beli filio, qui nauem primus ex Aegypto in Graeciam aduexit? quae Iasoni & Argonautis? quae Christophoro Columbo, si nauigatio periculis careret? Maxima virtutis laus est, discrimina non horruisse: & superasse, quod fuit cum periculo laboriosum.

IV.

Denique mihi & illa non postrema caussa videtur, vt habeamus in mari, veram & expressam, quamdam humanae vitae imaginem. Aptissime enim pericula periculis explicantur: & quidem summa summis. *Qui nauigant mare, enarrent pericula eius: & audientes auribus nostris, admirabimur, cognoscemusque prorsus, in nostra vita, similes scopulos, & fluctus, & pericula occurrere.* Quae etiam de caussa, recte Clemens Alexandrinus, vbi vetat, gemmis annulorum, idolorum imagines insculpi, suadet nauim vel anchoram imprimi, nauigationis utiq; , & vitae humanae monumentum. *Sint autem nobis, ait, signacula, columba, vel piscis, vel nauis, quae celeri cursu a vento fertur, vel lyra musica, quae vsus est Polycrates, vel anchora nautica, quam insculpebat Seleucus.* Quoties piscem, quoties nauem, quoties anchoram inspicimus, illico in memoriam venit, homines in terris, non secus ac pisces nauesque in vndis natant, aut nauigare; vitamque nostram aquae similem esse, quae est res fluxa, ventis & tempestatibus obnoxia. *Omnes morimur, & quasi aqua dilabimur in terram, quae non reuertuntur,* ait mulier Thecuitis. De periculis, & aduersis ventis, & mille incommodis maris, & vitae inter se comparatis, complures meminerunt.

V.

Bellissime autem S. Augustinus hominis, per hunc mundum, velat

Eccli. 43. 26.

Clemens
Alex. lib. 3.
Pædag.

2. Reg. 14. 14.